

ROMÁN

Z POKOJE 128

*Příběh o kráse
a síle psaného
slova, magii
potkávání
a kouzlu dopisů*

CATHY

BONIDANOVÁ

edice **7** lásky

Anne-Lise nalézá v hotelovém pokoji rukopis, který je víc než třicet let považovaný za ztracený. Přes námitky autora se rozhodne vypátrat, kolik majitelů za ty roky vystřídal a jak poznamenal život každého z nich. Několik dalších osudů má ale teprve zásadně proměnit – a to nejen ten Anne-Lisin, ale i všech jejích starých i nově objevených přátel, kteří se do hledání zapojují. Příběh o síle psaného slova, magii potkávání a kouzlu dopisů.

„Feel-good román s chytrým příběhem a spoustou emocí. Úplně jsem mu propadla.“

– Goodreads

„Okouzlující román, který skrze život promyšlených a roztomilých postav odhaluje téměř magickou sílu slov a knih. Při výměně dopisů se vytvářejí silná a krásná přátelství, odhalují se tajemství, obnažují srdce a čtenář je unášen nepřetržitým proudem emocí. Román z pokoje 128 je oslavou života a setkávání. Mohu jen doporučit.“

– Amazon

CATHY BONIDANOVÁ
Román z pokoje 128

CATHY BONIDANOVÁ

ROMÁN Z POKOJE 128

Přeložila Hana Davidová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Chambre 128 © Editions de la Martinière,
une marque de la société EDLM, Paris, 2019
Published by special arrangement with EDLM in
conjunction with their duly appointed agent 2 Seas
Literary Agency and co-agent Livia Stoia Literary Agency.
Translation © Hana Davidová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-462-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-461-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-110-6 (print)

Všem románům, které jsme přečetli.

Všem těm, které ještě přečteme.

*Protože po způsobu obchodníků s pískem naším životem
trousí slova a věty, které nám doputují až do podvědomí.*

A promění nás.

Naprosto nenápadně, ale nenávratně.

Tenhle příběh je pravdivý. Nebo téměř pravdivý...

Když se nám před očima odehrává část života, které jsme bezděčnými svědky, máme sotva nějakou moc nad tím, co se stane. Sledujeme zúčastněné a představujeme si jejich pocity, obavy i naděje.

Můžeme se samozřejmě někdy mýlit.

Může se ale také stát, že se cítíme být blízko pravdě a jsme zaujati posláním: posláním líčit den po dni události, které rozkrýváme. Jistě, riskujeme tím, že nás vyústění příběhu zaskočí.

A co když nás zklame?

I to se může stát.

Jestli tedy chcete takové riziko podstoupit a máte rádi nejistotu, přečtěte si jeden po druhém následující dopisy a v představách se přitom oddejte poklidnému tempu roznášení poštovních zásilek...

Pozměněna byla pouze místa a jména zúčastněných.

OD ANNE-LISY BRIARDOVÉ

Rue des Morillons, Paříž, 25. dubna 2016

Vážený pane,

omluvte prosím zpoždění, s jakým Vám tento balíček zasílám.

Kdyby ho v pokoji 128 hotelu *Beau Rivage* našel kdokoli jiný, hned by ho šel odevzdat na recepci; pokud byste ale hovořil s mými blízkými, řekli by Vám, jak můj přístup k některým věcem v běžném životě bývá občas nedbalý. Neberte prosím tu prodlevu jako známku pohrdání Vaší knihou. Tak to rozhodně není. Dokonce se Vám musím přiznat: přečetla jsem si ji.

Jakmile jsem v pokoji 128 otevřela noční stůl po pravé straně manželské postele, venkoncem velmi pohodlné, děkovala jsem nebesům za Vaši roztržitost. Jen si představte, že jsem si s sebou zapoměla vzít román, který by mi po ty víkendové dny trávené na břehu Atlantiku dělal společníka... Nedokážu usnout, dokud si nepřelétnu alespoň pár stránek, a jsem přímo nepřítomná, když je mi tohle potěšení odepráno. Díky Vám nemusel můj manžel trpět mou mizernou náladou.

Zkrátka a dobře, na straně 156, mezi dvěma kapitoly, jsem našla adresu, na kterou Vám knihu zasílám.

Dlouho jsem se rozmýšlela a, popravdě řečeno, můj muž i děti mě zrazovali, moje iniciativa se jim zdála „praštěná“ – abych použila slovník své dcery, kterou omlouvá jedině jejich šestnáct let.

Manžel řekl, že jde o nějaký starý, nakladatelstvími odmítaný rukopis, který autor odložil do šuplíku nočního stolku, aby se na něj chytil alespoň nějaký zoufalý čtenář. Můj syn si přisadil a podle omšelého stavu knihy a faktu, že je napsaná na starodávném psacím stroji, usoudil, že v hotelu leží už „věky“ a že by si ji její majitel „hezky dávno“ odnesl, kdyby pro něj něco znamenala.

Už jsem byla jejich argumenty málem udolaná, když jsem došla na stranu 164. Tam byla na okraji připsaná poznámka:

Co na tom vlastně záleží? Nevedou lži nakonec k pravdě? A nesměřují mé příběhy, ať pravdivé nebo lživé, ke stejnému cíli, není jejich smysl stejný? Co sejde na tom, jsou-li pravdivé či ne, když v obou případech vypovídají o tom, kým jsem byl a kým jsem. Často lépe prohlédneme toho, kdo lže, než toho, kdo říká pravdu.¹

Ten úryvek byl pro mne velkým překvapením! Úplnou náhodou připadnu na neznámého autora a zjistím, že je také obdivovatelem spisovatele, kterého si cením nad ostatní. Tím, že jste mu ukradl těch pár vět, podtrhujete dvojznačnost svého textu. Zatímco jsem celých sto šedesát čtyři stran přemítala, jestli čtu fikci nebo příběh ze života, poslal jste mně osobně šalamounskou odpověď...

¹ Z francouzského originálu La chute od Alberta Camuse přeložila Hana Davidová. (pozn. red.)

A pak jsem na poslední straně objevila básně, připsané nakloněným písmem, tužkou, se stopami po gumování, které svědčí o hledání přesných slov. Musím říct, že taková opravdu jsou. Protože když jsem je četla, vnímala jsem lehké mrazení, jaké člověk zakouší při pocitu, že verše musely být napsány přímo pro něj.

Myslím, že zrovna v tomhle okamžiku jsem se rozhodla oslyšet všechny rady svých blízkých a knihu poslat, aniž bych tušila, jestli směřuje ženě, muži, mladému člověku či starci, který s sebou po hotelech vláčel svůj rukopis, tak jako někteří věřící s sebou, kamkoli jdou, pro ochranu nosí Bibli.

Jediný způsob, jak se dobrat odpovědi, bylo svěřit tenhle balíček poště a doufat, že vynalézavý pošťák bude mít štěstí a nakonec Vás vypátrá (nikdy jsem zásilku s adresou bez jména neposílala a spoléhám na to, že mi pobavená zvědavost špatně placeného poštovního zaměstnance v celé věci pomůže).

Pokud byste byl tak laskav a mohl mi potvrdit příjem, napište mi prosím na adresu, kterou najdete na zadní straně obálky.

S poděkováním za to, že jste mi, i když nevědomě, poskytl tak příjemné čtení

Vás zdraví

Anne-Lise Briardová

OD SYLVESTRA FAHMERA
ANNE-LISE BRIARDOVÉ

Les Chayets, Lainville-en-Vexin, 2. května 2016

Právě jsem si už podesáté přečetl Váš dopis... Co říct, abyste tomu mohla porozumět? Ten můj rukopis... to by bylo dlouhé vysvětlování. A Váš dopis – psaný rukou a jen pro mě – vyvolává vzpomínky na dopisy, které jsem dostával jako dítě, když jsem trávil prázdniny na letním táboře. I písmo mé maminky bylo tak nakloněné a zbrklé, jako by toho chtěla stihnout co nejvíc odvyprávět, než přijde pošťák vybrat schránku. Moc ráda psala, ale měla k tomu jen málokdy příležitost. Můj odjezd jí tedy sloužil jako záminka, aby se té neústrojné činnosti, nad kterou všichni kolem ohrnovali nos, mohla plně oddat. Stejně jako Vy používala zastaralé a div ne zapovězené výrazy, protože byla přesvědčena, že inkoustovému peru nemůže běžná slovní zásoba stačit. Moc by se jí líbila Vaše *prodleva, venkoncem* a *oslyšet!* Dnes taková slova už nikdo neužívá, natož v neosobních mailech, které se tak přemnožují a zaplavují naše virtuální schránky...

Já si tedy znovu vychutnávám radost z nasazení, s jakým jsem mamince psal odpovědi a dával pozor, abych odchytil všechny pravopisné chyby a nepřesnosti, které by mi po návratu nezapomněla vytknout. Buďte pro-

sím shovívavější než ona a nezapomeňte, že jsem už vyšel ze cviku.

Váš dopis mi byl předán teprve včera večer, protože adresa, kterou jste zjistila, patří mému kmotrovi, který naštěstí bydlí už padesát let na jednom místě...

Kdysi býval uznávaným šéfkuchařem, bylo pro něj nesmírně těžké smířit se s odchodem do důchodu a odloučit se od sporáku. A tak každý páteční večer zve do svého malého bytu v osmém patře pravidelné hosty na ochutnávku nových kulinářských výtvorů. Vezmete-li v potaz, že je mu dvaadvadesát let a zrak už mu příliš neslouží, uznáte, že přijmout jeho pozvání předpokládá odvážnou národu... Pošták je velkým stoupencem netypických gastronomických setkání, která můj kmotr pořádá, a velmi dobře zná celý dům a jeho obyvatele. Bylo pro něj tedy snadné pustit se do pátrání, a dokonce to uvítal. Poté, co balíček otevřel – a přečetl prvních pár stran –, neváhal, proběhl všech osm pater a vyptával se každého nájemníka, dokud se mu k té osiřelé adrese nepodařilo dohledat příjemce.

Kmotr si naštěstí vzpomněl na mé dávné literární pokusy. Odložil ten vzácný balík na kredenc, a než se rozhodl, že mi zavolá, nechal na něj padat prach.

Představte si, že když jsem balíček otevřel, jako bych přímo cítil slaný mořský vzduch a slyšel hukot přílivu a křik racků. Ten pocit se mě od té chvíle drží, což mě překvapuje o to víc, že ten kout Bretaně, kde jste rukopis objevila, neznám. Moře mě opravdu nikdy nelákalo a obecně vzato se cestování a s ním spojenému rozruchu vyhýbám.

Rád bych, abyste pochopila, jak je Váš objev výjimečný: jde o text, který jsem ztratil 3. dubna roku 1983 při své cestě do Montrealu. S arogancí svých třiatvaceti let jsem si jel pro rady ohledně psaní k jednomu svému známému, vyhlášenému literárnímu kritikovi. Abyste věděla, jakou hodnotu pro mě ten úžasný dárek od Vás má, a také abych dal za pravdu Vašemu synovi, musím přiznat, že jsem po rukopisu pátral několik měsíců, obrátil jsem se na leteckou společnost a ptal se nejrůznějších lidí, kteří by ho mohli najít. Psal jsem stevardům, letuškám i uklízečkám. Chodil jsem mezi obchodníky na montrealském letišti a po návratu i mezi těmi na letišti v Paříži. Doufal jsem, že by ho někdo z pasažerů mohl dát třeba do kavárny nebo odnést kritikovi, jehož jméno stálo na obálce. Nebylo to k ničemu! Musel jsem se rozloučit se svým prvním rukopisem, který se následkem této mrzuté události zároveň stal mým posledním.

A najednou se objevíte Vy! Třiatřicet let poté ho vytáhnete z nočního stolku v pokoji s vyhlídkou na moře někde v hotelu na konci světa ve Finistère... Musím Vám říct něco ještě neuvěřitelnějšího: původní rukopis končí na straně 156, tam, kde jste našla adresu mého kmotra. Tou dobou jsem totiž bydlel společně s dalšími studenty a měl obavy, že se budou mým literárním ambicím vysmívat, až mi přijde kniha zpátky.

Kdybyste tohle věděla, jistě byste si všimla, že od stránky 157 je styl plynulejší. Můj následovník knihu nedokončil jen tak; zdá, že to udělal s jistým nadáním.

Bohužel nejsem ani autorem veršů připojených na závěr... Patří asi tomu neznámému člověku, který můj rozpracovaný rukopis objevil, nejspíš pod sedadlem v letadle, dovolil si ho dokončit a poté ho zanechal na nejzazším cípu Bretaně. Tento muž (nebo žena, nemáme totiž nic, co by mohlo být v tomto směru vodítkem) neměl tolik slušnosti, aby mi své dodatky poslal, tak jako jste to udělala Vy.

Během let, která následovala, jsem se občas sám sebe ptal, jak by můj život vypadal, kdybych ten text tenkrát nenechal někde ležet. Pohrával jsem si s představou, že kostky osudu byly znovu vrženy a já jsem svou knihu úspěšně dokončil, nabídl ji nakladateli a poznal oslnivý vzestup mladého spisovatele, uctívaného literárním světem... Jak vidíte, uměl jsem si hýčkat nenaplněné mladické sny.

Když už mluvíme o nenaplněnosti – nezaznamenal jsem nic, co byste řekla k samotnému příběhu! Co takové mlčení může znamenat? Neznámá žena mi vrátí rukopis, i když to není její povinnost, poděkuje mi za hezké chvíle strávené jeho čtením, naznačí mi své zapálení pro literaturu, ale nepřidá vůbec žádný komentář...

Ale co! Zapomeňte na mé dětinské otázky. Děkuji, že jste mi poslala těch pár řádek, které teď se mnou zůstanou jako nostalgie po uplynulém mládí.

Sylvestre Fahmer

P. S. Všiml jsem si, že jste do balíčku vložila vizitku hotelu *Beau Rivage*, určitě si v něm zamluvím pokoj, kdyby mě jednoho dne chtěly neuvážené kroky dovést až tam.

P. P. S. Doufám, že omluvíte můj místy nejistý styl. Snažil jsem se, ale nedostatek tréninku od dob letních táborů je znát...

OD ANNE-LISY
SYLVESTROVI

Rue des Morillons, 5. května 2016

Milý Sylvestre,
děkuji Vám, že jste potvrdil přijetí té tak trochu zvláštní zásilky. Teď mám dojem, že jsem udělala dobrou věc, a jako většina lidí mám takové pomyšlení ráda. Stejně jako Vaše maminka mám zvláštní slabost pro psaní dopisů. Už dlouho nemám příležitost používat svůj dopisní papír, na dopisy mi ostatní odpovídají mailem nebo, ještě hůř, textovými zprávami. Ostatně, jak sám vidíte, nevyužila jsem telefonní číslo, které jste mi poslal, a dala jednou provždy přednost Vaší adrese, ze které je cítit kouzlo daného místa a francouzského venkova.

Chtěl jste znát můj čtenářský názor a já Vám ho řeknu. Dojala mě především zápletka. Ten příběh by se mohl zdát vyumělkovaný, ale není. Je v něm přemíra krásných citů, což ale díky tomu, že jsou líčeny mužskou postavou a je v nich tolik nepřesností ohledně ženské povahy, působí svěže. A nostalgické úvahy, které tu a tam trousí tak mladé postavy, v člověku zanechávají pocit naléhavosti, jako když do nového dne

vstupuje s vědomím, že může být dnem posledním. Teď když vím, že Vám přísluší autorství pouze první části, mohu Vám bez okolků říct, že mě závěr zklamal.

Jistě, druhá část je, jak jste sám skromně připustil, psána s větší plynulostí. Styl je důraznější a propracovanější. Popisné pasáže jsou důmyslně rozprostřené tak, aby vnašely do textu poezii, aniž by narušovaly rytmus zápletky, z psaní je cítit profesionalita, kterou jsem na začátku nezaznamenala... To vše říkám bez obav, že by se Vás to mohlo dotknout, jelikož tato profesionální zručnost je zároveň textu na škodu. Chybí pak emoce, stejně jako dokonalé tváři schází osobitý šarm. Myslím, že mi rozumíte.

Zkrátka první autor vnesl do knihy čistotu a citlivost, které mě dokázaly rozechvět, druhý autor knihu obohatil o jazykovou vytríbenost, nad níž by zaplesal každý učitel mateřského jazyka.

Pokud Vám mohu něco radit – jedná se jen o zdvořilostní obrat, protože nečekám Váš souhlas: dokončete tu knihu! Chopte se znovu svého příběhu a svého práva dovést ho až do konce.

Ta poznámka připojená naším druhým autorem (promiňte mi to přivlastňovací zájmeno, vím, že se mě ten příběh nijak netýká) ukazuje, že si Váš rukopis vlastně přisvojil. Bez dovolení do něj vstoupil a připsal mu zakončení, které je obdivuhodné, ale jsem si jista, že na hony vzdálené tomu, jaké byste vytvořil sám. Když o tom tak píšu, zasníla jsem se nad představou, co by se stalo, kdyby se takoví dva lidé setkali: Vy, člověk velmi zjitřené citlivosti, a on, skvělý vypravěč, schopný vždy neomylně užít to správné slovo na správném mís-